

Τοῦ Ἀρχιμ. Βαρλαάμ Μετεωρίτου

Γεννιόμαστε καὶ ἡ ζωὴ φαντάζει μπροστὰ μας ἀνθόσπαρ-τη. Οἱ εὐχὲς ποὺ δεχόμαστε, εἶναι γιὰ μία ζωὴ γεμάτη...

εὐτυχία, □ □ χωρίς δυσκολίες, ὅλα νὰ χρυσίζουν καὶ νὰ 'ναι ρόδινα...

Νὰ ὅμως ποὺ ἔρχεται κάποια στιγμή στὸ χρόνο καὶ ὅλα αὐτὰ ἀνατρέπονται...

Τὰ πρῶτα μαῦρα σύννεφα κάνουν τὴν ἐμφάνισή τους...

Κι ἂν δὲν βλέπουν τὰ μάτια μας σύννεφα! Μελανά, γκριζα, μαῦρα, θολά, βουρκωμένα...

ῥωρες ῥωρες χιονάτα, ἀνάλαφρα, βιολετιά...

Ἡ ζωὴ, φίλοι μου, δὲν κυλάει πάντα ἡρεμὴ καὶ εὐτυχισμένη.

Οἱ ἄνθρωποι, ἄλλοι περισσότερο καὶ ἄλλοι λιγότερο, ἀντιμετωπίζουν προβλήματα, δυσκολίες καὶ περιστάσεις ποὺ προκαλοῦν ἀγωνία ἢ πόνο.

Καθημερινὰ ζοῦμε διάφορες καταστάσεις: Φόβοι καὶ ἀνησυχίες. Στιγμὲς ποὺ τὰ χάνουμε καὶ δειλιάζουμε. Σκοντάφτουμε, πέφτουμε, ἀποδυναμωνόμαστε...

ῥπάρχουν καὶ οἱ πιὸ δύσκολες καὶ δυσάρεστες περιπτώσεις: ῥνας πενηντάχρονος χάνει τὴ δουλειά του, μιὰ κοπέλα ἐγκαταλείπεται ἀπὸ τὸ σύντροφό της, ῥνα παιδί ζεῖ καθημερινὰ τοὺς καβγάδες τῶν γονιῶν του, μιὰ οἰκογένεια χάνει τὸ σπίτι της, μιὰ νέα γυναίκα μαθαίνει ὅτι πάσχει ἀπὸ σοβαρὴ ἀρρώστια...

Οὐφ! γιατί νὰ συμβαίνουν ὅλα αὐτά;

ῥ θυμόσοφος λαὸς λέει πῶς "κάθε ἐμπόδιο γιὰ καλό... ὅ,τι συμβαίνει, εἶναι γιὰ τὸ καλό μας..."

Στὴν Ἰνδία διηγοῦνται ῥνα παραμῦθι, ἀπ' αὐτὰ ποὺ ῥχουν ῥνα διδακτικὸ τέλος.

«Μιὰ φορὰ καὶ ῥναν καιρὸ ἦταν ῥνας αὐτοκράτορας, ποὺ εἶχε διαλέξει σὰν προσωπικό του σύμβουλο ῥναν πολὺ σοφὸ γέροντα, ὁ ὁποῖος, ὅμως, εἶχε ῥνα μεγάλο ἐλάττωμα, συνεχῶς ἐπαναλάμβανε: "ὅ,τι σοῦ συμβαίνει εἶναι γιὰ τὸ καλό σου... ὅ,τι σοῦ συμβαίνει εἶναι γιὰ τὸ καλό σου..."

ῥ αὐτοκράτορας, παρόλο ποὺ τὸ ἐλάττωμα τοῦ σοφοῦ τον ἐκνεύριζε, τὸν κρατοῦσε κοντά του, γιατί οἱ συμβουλές καὶ ἡ σοφία του, τοῦ ἦταν πολὺ χρήσιμα καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο τὸν ῥπαιρνε πάντα μαζί του, εἰδικὰ ὅταν ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὸ παλάτι.

Μια βροχερή μέρα, ο αυτοκράτορας αποφάσισε να καλλωπιστή και αφοῦ τὸν ἔπλυναν οἱ γυναῖκες τῆς αὐλῆς, ζήτησε ἀπὸ τὸν κουρέα νὰ τὸν ξυρίσῃ καὶ νὰ τοῦ κἀνῃ μανικιούρ. Τὴν ὥρα ὅμως ποῦ ὁ κουρέας τοῦ ἔκοβε τὰ νύχια, ἀκούστηκε ἓνας κεραυνὸς τόσο δυνατὸς ποῦ ὁ αυτοκράτορας καὶ ὁ κουρέας τρόμαξαν τόσο πολὺ ποῦ ὁ κουρέας ἔκοψε τὸ μικρὸ δαχτυλάκι τοῦ αυτοκράτορα. Κραυγὲς πόνου καὶ θυμοῦ κυρίευσαν τὸν αυτοκράτορα, ποῦ ἔπεσε πάνω στὸν κουρέα μὲ μεγάλη ὀργή: "Γρήγορα στὴ φυλακὴ, ἀνάξιε, ἔκοψες τὸ δάχτυλο τοῦ αυτοκράτορα. Θὰ σαπίσῃς μέσα στὴ φυλακὴ γιὰ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς σου". Τότε ἐπενέβη ὁ σοφὸς γέρος καὶ ἄρχισε πάλι νὰ ἐπαναλαμβάνῃ: "ὅ,τι σοῦ συμβαίνει εἶναι γιὰ τὸ καλὸ σου..., ὅ,τι σοῦ συμβαίνει εἶναι γιὰ τὸ καλὸ σου..."

Ὁ αυτοκράτορας γεμᾶτος ὀργή, φῶ ναξε: "Φτάνει πιά, μὲ αὐτὲς τὶς ἀνοησίες, σὲ βαρέθηκα ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, καὶ σὺ στὴ φυλακὴ, ἔτσι θὰ μπορῇς ν' ἀκοῦς μόνος σου τὶς βλακεῖες σου μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς σου".

Τὴν ἐπόμενη μέρα ὁ αυτοκράτορας, γιὰ νὰ ξεθυμώσῃ καὶ νὰ χαλαρώσῃ, αποφάσισε νὰ πάῃ κυνηγί στὸ δάσος, βέβαια μόνος του, μιᾶς καὶ εἶχε φυλακίσῃ τὸν σοφὸ γέροντα ποῦ συνήθως τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ. Ἐνῶ βρισκόταν στὸ δάσος, ξαφνικὰ τὸν περικύκλωσαν οἱ πολεμιστὲς-αἰρετικοὶ τῆς θεᾶς Κάλι. Τὸν συνέλαβαν καὶ ἦταν πολὺ εὐτυχισμένοι ποῦ βρῆκαν ἓνα θῦμα γιὰ νὰ τὸ θυσιάσουν στὴ θεὰ τους.

Ὁ αυτοκράτορας, φῶ ναξε, οὐρλιαξε, παρακάλεσε, ἀλλὰ τίποτα. Ἐκεῖνοι εἶχαν ἀποφασίσει νὰ τὸν θυσιάσουν στὴ θεὰ Κάλι ποῦ ἦταν ἡ θεὰ τοῦ κακοῦ καὶ γιόρταζε ἐκείνη τὴ μέρα.

Τὸν ἔντυσαν μὲ τὸ εἰδικὸ ἔνδυμα, τὸν ἄλειψαν μὲ τὸ ἱερό τους λάδι, τὸν ἔδεσαν στὸ βωμὸ καὶ ἐνῶ ὁ ἀρχηγὸς ἦταν ἑτοιμὸς νὰ τοῦ μπήξῃ τὸ μαχαῖρι στὴν καρδιά, εἶδε μὲ τρόμο πὼς ἀπὸ τὸ θῦμα ἔλλειπε ἓνα μέλος, τὸ μικρὸ του δαχτυλάκι. Βρίζοντας καὶ φτύνοντας τὸν ἔλυσε, γιατί δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ θυσιάσουν κάποιον ποῦ δὲν ἦταν ἀρτιμελὴς καὶ ἔτσι τὸν ἄφησαν νὰ φύγῃ.

Ἀκόμα ζαλισμένος ὁ αυτοκράτορας, γρήγορα ἔτρεξε στὸ παλάτι του καὶ στὸ δρόμο κατάλαβε τί εἶχε γίνει· ὁ σοφὸς γέροντας εἶχε δίκιο καὶ εὐτυχῶς ποῦ σὲ ἐκεῖνο τὸ ἀτύχημα τοῦ ἔκοψε ὁ κουρέας τὸ δάχτυλο καὶ ἔτσι σῶθηκε ἡ ζωὴ του.

Τί σημασία εἶχε ἓνα δαχτυλάκι λιγότερο μπροστὰ στὸν κίνδυνο ποῦ εἶχε διατρέξει; Καλύτερα ζωντανὸς καὶ μὲ ἓνα δάχτυλο λιγότερο παρὰ νεκρὸς καὶ μὲ ὅλα τὰ δάχτυλα.

Φτάνοντας στὸ παλάτι ὁ αυτοκράτορας, πῆγε ἀμέσως στὶς φυλακὲς καὶ ἐλευθέρωσε τὸν κουρέα καὶ μετὰ πῆγε στὸ σοφὸ γέροντα, μπῆκε στὸ κελλί, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τοῦ εἶπε: "Φίλε μου, συγχώρεσέ με γιὰ τὸ κακὸ ποῦ σοῦ ἔκανα, τί τυφλὸς ποῦ ἦμουν! Μὲ συνέλαβαν οἱ αἰρετικοὶ τῆς θεᾶς Κάλι καὶ ἐνῶ ἦταν ἑτοιμοὶ νὰ μὲ θυσιάσουν, εἶδαν πὼς μοῦ ἔλειπε τὸ μικρὸ μου δαχτυλάκι καὶ μὲ ἄφησαν νὰ φύγω, εἶχες δίκιο φίλε μου, ὅ,τι μᾶς συμβαίνει εἶναι γιὰ τὸ καλὸ μας. Συγχώρεσέ με, φίλε μου, θὰ εἶσαι πάντοτε κοντὰ μου καὶ ὅλο τὸ βασίλειο σοῦ ἀνήκει.

Ἀλλὰ τῶ ρα πές μου σὲ παρακαλῶ πολὺ, ἐσένα ποῦ σὲ ἔβαλα φυλακὴ, ποῦ εἶναι τὸ καλὸ τὸ ὁποῖο συνέβει σὲ σένα;"

Μὲ ἡρεμία ὁ γέροντας κοίταξε τὸν αυτοκράτορα καὶ τοῦ ἀπάντησε: "Βλέπετε ἐξοχότατε, ἐὰν δὲν μὲ εἶχατε φυλακίσῃ θὰ σᾶς εἶχα συνοδέψῃ, ὅπως πάντα, στὸ κυνήγι σας στὸ δάσος. Σὲ ἐμένα δὲν λείπει κανένα δάχτυλο, ἄρα θὰ θυσίαζαν ἐμένα, ἔτσι, λοιπόν, καὶ ἐγὼ γλύτωσα!"

Ἐπομένως, κάθε εμπόδιο για καλό... Ὅ,τι μᾶς συμβαίνει εἶναι γιὰ τὸ καλὸ μας...!

Οι δυσκολίες, φίλοι μου, είναι αναπόφευκτες.

Τίποτα δεν γίνεται τυχαία, τίποτα δεν γίνεται χωρίς την πρόνοια του Θεού, ούτε τὰ ἄσχημα ούτε τὰ ὠραῖα. Για ὅλα ὑπάρχει ἓνας λόγος καὶ τὴν ἀπάντηση τὴ δίνει ὁ χρόνος.

Σίγουρα αὐτὸ ποὺ μᾶς συμβαίνει, ὅσο πικρὸ καὶ ἂν εἶναι, θὰ φέρῃ ὠφέλεια στὴν ψυχὴ.

Ἄς ἀφήσουμε τὴ ζωὴ μας στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἐχει ὁ Θεός...

Σὲ κάθε δυσκολία ἃς φωνάξουμε, ὅπως ὁ Ἰὼ β, τὸ "εἵ τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένο".